

δὰ ἔξοδα πού 'καμε ὁ Νιορδάνης γιὰ τὸ γιό του Σύμ. "Ὅσα λόγια εἶπε πᾶνε 'αβανὰ Σύρ. Γιαβανὰ ἠπῆγε αὐτὴ ἡ δουλειὰ Βουρλ. Γιαπανὰ ἐπῆε (ἐξωδεύθη κάτι ἀσκόπως ἢ ἐπωλήθη εἰς εὐτελεστάτην τιμὴν, ἄνευ κέρδους, π ἢ γ ε χ α μ έ ν ο, — σ τ ρ ά φ ι) Ρόδ. 'Επῆεν ἡ εἰκοσάρα μου γιαπανὰ Κύπρ. Γιαμπανὰ θέλ' νὰ κάμ' θ'κά τ'ς τὰ ξένα πράματα; (ἀδίκως, ἐνῶ δὲν τῆς ἀνήκουν) Σάμ. Πῶς πολαστίζ-ζει καὶ ξοδεύει γιαπανὰ φράγκα; (πῶς ἀποφασίζει καὶ ἐξοδεύει περιττὰ χρήματα;) Πυλ. Καὶ ἐνάρθρως κατὰ γεν. ἐκληφθὲν ὡς οὐς. κατ' ἐπίδρασιν τῆς ἀναλόγου συνων. φρ. τ ο ὕ κ ά κ ο υ 'Απύρανθ. Βούρβουρ. Καρδαμ. Ρόδ. Στρόπον. : Τὰ δώκαμε τοῦ γιαβανᾶ (ἀ ν τ ι π ι ν α κ ί ο υ φ α κ ῆ ς) Βούρβουρ. Τοῦ γιαβανᾶ πῆγα Καρδαμ. Τοῦ 'αβανᾶ πολεμᾶ καὶ 'φτός, δὲ βιάνει τόπο ἡ δουλειά του 'Απύρανθ. 'Επῆεν τοῦ γιαπανᾶ (χωρὶς νὰ ἐπιτύχη τὸν σκοπὸν του) Ρόδ. Καρτιροῦ τ' διαμπανᾶ, δὲ θὰ 'ρθ' Στρόπον. Συνών. τ ζ ά μ π α.

γιαμπανᾶς ὁ, Χίος 'απ-πανᾶς Ρόδ. (Σάλακ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ ι α μ π α ν ᾶ.

'Οκνηρός, ἄχρηστος ἄνθρωπος, χ α μ έ ν ο ς, χ α μ έ ν ο κ ο ρ μ í. Συνών. κ ο μ μ α τ ᾶ ς, χ α ρ α μ ο τ α í σ μ έ ν ο ς, χ α ρ α μ ο φ ᾶ ῃ ς, χ α ρ α μ ῆ ς.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιαμπανᾶς 'Αθῆν. Κεφαλλ.

γιαμπανγέρι τό, ἐνιαχ. γιαβανιγέρι Νάξ. (Βόθρ.)—Ν. Κοτσοβ., 'Εξαρτ. πλοίων, 128 διαμπανιγέρι Χίος 'αμπανιγέρι Ν. Κοτσοβ., 'Εξαρτ. πλοίων, 125 'αβανιγέρι Μύκ. Νάξ. 'αβανιγέρ' Πάρ. 'αβαν'γέρ' Πάρ. (Λεῦκ.) Τῆν. 'αμπανιγέρι Νάξ. 'αμπανιγέρι Α. Παπαδιαμ., Τὰ μετὰ θάνατ., 16 γιαπάνιγερ Μεγίστ. Ρόδ. 'απάνιγερ Ρόδ. 'αμπάγερ Νάυστ. 'βανιγέρι Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Βόθρ.) Χίος ('Εγρηγόρ.) 'βανιγέρ' Κρήτ. Κύθν. Χίος ('Εγρηγόρ.) πανιγέρι Σύμ. βανιγέρης ὁ, Μῆλ.

'Εκ τοῦ Τουρκ. *y a b a n-y e r* = ἔρημος γῆ. Κατὰ τὸν Φ. Κουκουλέν εἰς Λεξικογρ. 'Αρχ. 6 (1923), 274 ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a b a n y e r i*.

1) 'Υπαίθριος ἔρημος τόπος ἐνιαχ.: Μόνια μονάδη κοιμᾶται 'ς τ' 'απάνιγερ (ὀλομόναχη κοιμᾶται μέσα στὴν ἔρημιά) Ρόδ. β) Τόπος ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, ἐπὶ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐκτεταμένης ἐνθ' ἄν.: 'Εκεῖ 'ς τὸ 'βανιγέρ' δὲ θὰ βορέσουνε νὰ πιάσουνε τὰ κατ'κίκα Κρήτ. 'Ο τόπος ἔχει ἀνάγκη λιμανιοῦ, γιατί ὁ λιμένας μας εἶναι γιὰ 'βανιγέρι Βόθρ. Μῆλ. δὲ ἐκεῖ ν' ἀράξης, γιατί 'ν' 'αβανιγέρι Λεῦκ. "Αμα θὰ ἐφυσούσε καιρός 'ς τὸ 'αμπανγέρι, εὐθὺς ἡ ἀρμάδα θὰ ἐφενγε Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἄν. γ) Χέρσος, ἀκαλλιέργητος γῆ ἐνιαχ.

γιαμπάνι τό, ἐνιαχ. γιαπάνιν Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. γιαπάνι Μεγίστ.

'Εκ τοῦ Τουρκ. *y a b a n* = ἔρημια.

'Ερημος, ἔρημια ἐνθ' ἄν.: 'Επόμεινε 'ς τὸ γιαπάνι Μεγίστ. || Φρ. 'Σ τὸ γιαπάνι ἔφ'καν τὰ λόγια μου (εἰς μάτην ἐλέχθησαν, δὲν εἶχον ἀπήχησιν οἱ λόγοι μου) αὐτόθ.

γιαμπανίδι τό, ἀμάρτ. γιαπανίδι Καππ. (Φλογ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *y a b a n* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δ ι.

Τὸ πτηνὸν Περιστερὰ ἡ ἀγρία (*Columba livia*), τῆς οἰκογ. τῶν Περιστεριδῶν (*Columbidae*).

γιαμπάνικος ἐπίθ. ἀμάρτ. γιαβαν'κους Θράκ. (Καρωτ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γ ι α μ π ᾶ ν ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ο ς.

'Επὶ ἀγροῦ, ἄγονος.

γιαμπαντζήδικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γιαβαντζήδ'κους Θράκ. (Διδυμότ.)

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γ ι α μ π α ν τ ζ ῆ ς.

'Ο ἐξ ἄλλου τόπου προερχόμενος, ἄλλοδαπός, ξένος: Γιαβαντζήδ'κους σκ'λλί (σκύλλος ἀπὸ ἄλλην συνοικίαν).

γιαμπαντζῆς ἐπίθ. 'Ηπ. Θράκ. (Μάδυτ.) γιαμπαντζῆς 'Ηπ. (Πάργ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *y a b a n c i* = ἄλλοδαπός, ξένος.

Ξένος, διαβάτης: Πέρασε ἕνας γιαμπαντζῆς πρὸς καὶ τὸν πῆρα 'ς τὸ σπίτι μου 'Ηπ.

γιαμπαντζίκι τό, ἀμάρτ. γιαμπαντζίκι Τσακων. (Βατικ. Χαβουτσ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *y a b a c i k*, ὑποκορ. τοῦ *y a b a* = ξύλινον διχαλωτὸν ἀγροτικὸν ἐργαλεῖον.

Τὸ δικριάνι: Λιχνίζω 'μα μὲ τὰ γιαμπαντζίκια.

γιαμπᾶς ὁ, Δαρδαν. (Λάμψακ.) 'Ιων. ('Αλάτσατ. Κάτω Παναχ. Κρην. Μαινεμ. Ναζλ.) γιαβᾶς Θράκ. (Μέτρ. Τσακίλ. κ.ά.) Καρ. (Γέροντ.) Κύθν. Σάμ. (Βλαμαρ. Κοντακαίικ. Κουμαδαρ.) Τένεδ. γιαπᾶς Σύμ. Χάλκ. γιαβᾶς Θράκ. (Σηλυβρ.) γιαμπᾶ Τσακων. (Χαβουτσ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *y a b a* = ξύλινον δίκρανον μὲ τρεῖς ἕως πέντε ὀδόντας διὰ τὴν μεταφορὰν ἢ μετατόπισιν σταχύων ἢ ἀχύρων.

Εἶδος δικράνου μὲ τέσσαρας ἕως ἑξ ὀδόντας, μὲ τὸ ὅποιον ἀναστρέφουν τὰ ἀλωνιζόμενα δημητριακά, ἀφοῦ κοπῇ ἀρκετὰ ἢ καλὰμῃ καὶ ἀποχωρισθῇ ὁ καρπὸς ἐνθ' ἄν.: "Αμα γέν' ἡ ὄψ' τ' ἀλωνιοῦ, παίρν'νε τὰ δεκράνια καὶ τὸ γυρίζ'νε. 'Αφοῦ τὸ γυρίσ'νε τρεῖς φορὲς μὲ τὸ δεκράν', ὕστερα τὸ γυρίζ'νε μὲ τὸ γιαβᾶ καὶ 'ς τὰ ὕστερα μὲ τὸ φκνάρ' Μέτρ. Πάρ'τε τ'ς γιαβᾶδες νὰ γυρίσ'με τ' ἀλών' Τσακίλ. Σὰ γυρίσω τὸ γιαβᾶ ἀνάποδα, θὰ σὲ μαυρίσω τ' ράχ' αὐτόθ. Μὲ τὸ γιαβᾶ σταν-ρώνομε τὸ σωρὸ τοῦ ἀλωνιοῦ χαράσσομε ἐπάνω τὸ σταν-ρὸ Κύθν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ι ᾶ μ π α.

γιαμπολη ἡ, 'Αθῆν. (παλαιότ.) 'Ηπ. ('Ιωάνν. Τσαμαντ. κ.ά.) Πελοπ. ('Αρκαδ. Μεσσην. Πάτρ. κ.ά.) Σύρ. — Λεξ. Βλαστ., 402 Π. Γενναδ., 226 Μπριγκ. Πρω. κ.ά. γιάβολη Θήρ. γιάμπολ' Εὐβ. (Ψαχν.) γιάμπουλη ἐνιαχ. γιάμπουλ' 'Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ. Τσαγκαρ.) Μακεδ. (Βόιον Δαμασκην. 'Εράτυρ. Καστορ. Κολινδρ. Νάουσ. Σιάτ. Χαλκιδ. κ.ά.) Σπερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) γιαμπούλ' 'Ηπ. (Κουκούλ.) γιάβουλ' Θάσ. (Θεολόγ.) Μακεδ. (Σέρρ.) ιάβουλ' Μακεδ. (Γαλατ.) διάμπουλ' Λέσβ. ('Αγιάσ.) 'άμπουλ' Μακεδ. (Νάουσ.) φιάμπουλα 'Ιων. (Σμύρν.)

'Εκ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως *Y a m b o l* τῆς ΝΑ Βουλγαρίας (Τουρκ. *Y a m b o l u* ἢ *Y a m b o l i*). 'Η λ. καὶ εἰς ἔγγρ. τοῦ 1763 (Δ. Καμπούρογλ., Μνημ. 'Αθην., 3,61).

1) Βαρὺ μάλλινον κλινοσκέπασμα 'Αθῆν. (παλαιότ.) 'Ηπ. Ζαγόρ. 'Ιωάνν. κ.ά.) Θάσ. (Θεολόγ.) Λέσβ. ('Αγιάσ.) Μακεδ. (Βόιον Γαλατ. Δρυμ. Καστορ. Κολινδρ. Νάουσ. Σέρρ. Σιάτ. Χαλκιδ.): Τὰ γκέμια, οἱ ιάβουλις, τοῦ μαξιλάρ' ιὰ τοῦ σαμάρ', τὰ ζιγκιά, ὅλα χαζιό'κα εἶνι (χαζιό'κα = ἔτοιμα) Γαλατ. Σήμιρα θὰ φ'λάξουν τὶς γιάβουλις 'ς τὴ ναφθαλίφ

